

burde skrive andet paa, idet det først og fremmest er et Ansvar for de Faktorer, der er bestemmende for Arbejdsvilkaar og Arbejdslønninger, nemlig Arbejdsgivere og Arbejdere. Det er det, jeg derom har sagt, og Rigtigheden deraf vil jeg vedvarende fastholde, ligesom jeg vedvarende er af den ganske bestemte Opfattelse, at det er begge Parter Pligt at udforme kommende Tidens Overenskomster paa en saadan Maade, at vi kan blive konkurrencedygtige baade paa de hjemlige og paa de fremmede Markeder, og hvis en af Parterne besidder en saadan Magtovervægt, at den er i Stand til at hindre en fornuftig Ordning af disse Sager ved et Misbrug af denne Magt, ja, saa maa den vedkommende Part tage sin Del af Ansvaret derfor. Naar det ærede Medlem Hr. Holstein har villet hævde, at der i denne Lovgivning, som her beskæftiger os, uberettiget ligger et Lønmoment, saa gør jeg det ærede Medlem opmærksom paa, at dette Moment, hvis Tilstedeværelse det ærede Medlem altsaa beklager, indskrænker sig til det Forhold, som jeg her peger paa.

Det ærede Medlem Hr. Sven mente, at de Opgaver, som Fonden fremtidig vilde faa, var uden nogen synderlig Betydning. Dette at støtte Nødhjælpsarbejder betyder efter det ærede Medlems Mening forholdsvis lidt, og jeg vil erkende, at i den første Tid, efter at Arbejdsløshedsloven var gennemført, betød det forholdsvis lidt, thi da saboteredes disse Bestemmelser fra socialdemokratisk Side, saaledes at navnlig de store Kommuner med socialdemokratisk Flertal i Kommunalbestyrelsen undlod at anvende de derom gældende Bestemmelser, men der er i de 2½ Aar, det socialdemokratiske Ministerium sad og følte Trykket af den daværende Arbejdsløshed, sket betydelige Fremskridt paa dette Omraade, og derfor tror jeg ikke, man skal underkende Værdien af, at der vedvarende fra Fonden kan ydes Støtte til Nødhjælpsarbejder, lige saa lidt som man skal underkende den Hjælp fra Kasserne paa $\frac{1}{3}$ af Arbejdsgivernes Bidrag, som for Fremtiden vil tilgaa Kasserne fra Fonden.

Det ærede Medlem Hr. Sven mener, at Fondens Laanevirksomhed er betydningsløs, thi, siger det ærede Medlem, man kan jo sagtens gaa hen og faa Penge andre Steder, især naar man kan faa Fagforbundenes Garanti. Det glæder mig, at det ærede Medlem, som jo fra sin egen Virksomhed maa have visse Erfaringer, har en saa bestemt Viden derom, at han kan udtale det herfra. Jeg ved da, hvor jeg,

naar Vanskelighederne i en meget nær Fremtid melder sig, skal gaa hen for at faa gode Raad med Hensyn til, hvorfra saadanne Laan kan fremskaffes. I de Tilfælde, som jeg hidtil har staaet overfor, og hvor mere end een Gang Vanskelighederne har være uovervindelige til Trods for denne Kaution, vilde det have været overordentlig værdifuldt, om man havde haft en Fond, gennem hvilken denne Laanetrang kunde være blevet tilfredsstillet. Nu har man med store Vanskeligheder i nogle Tilfælde opnaaet Laan i en Bank, Vanskeligheder, som kun har kunnet overvindes ved, at Staten er gaaet ind i en særlig Form for Garanti, idet man har garanteret, at Statstilskuddene vilde blive opretholdt paa den hittidige Højde, indtil Afbetalingen havde fundet Sted, og hvor det ikke har været muligt til Trods for dette at overvinde Vanskelighederne, har Staten paa ny maattet optræde som Laangiver. Det, synes jeg, burde belære det ærede Medlem om, at det Lyssyn, han har med Hensyn til Laanemuligheder for Arbejdsløshedskasserne, ikke har noget som helst med Virkeligheden at gøre. Det er ingenlunde nogen uvigtig Opgave, der her er stillet Arbejdsløshedsfonden. Naar det ærede Medlem saa siger, at Fonden vil som Kreditor staa meget svagt ved Krav om Tilbagebetaling, kan jeg slet ikke give ham Ret heri, thi naturligvis vil der ved Fondens Laanevirksomhed, ligesom naar Banker eller Stat skal yde Kasserne Laan, blive truffet Foranstaltninger til Sikring af, at Tilbagebetalingen kan indeholdes i Statstilskuddene, saaledes at Fonden som Laangiver paa ingen Maade derved vil være vanskeligere stillet end f. Eks. Bankerne.

Der var en Bemærkning i det ærede Medlem Hr. Pürschels Tale forleden Dag, som jeg ikke ganske forstod. Det ærede Medlem talte om den Fe, som var optraadt midt i Regeringens Bestræbelser for Objektivitet ved Udformningen af dette Lovforslag og havde bevirket noget, som han ikke nærede Tvivl om, vi ganske særlig glædede os ved. Jeg var uklar med Hensyn til, hvad det var for en Fe, men nu har det ærede Medlem Hr. Sven hjulpet mig til Viden i saa Henseende. Det, som det ærede Medlem Hr. Pürschel tænkte paa, var altsaa dette, at der ikke fremtidig skal ydes Bidrag til Arbejdsløshedsfonden for saadanne Arbejdere, som er fæstet pr. Halvaar, medens Regelen hidtil var den, at for at fritages skulde de være fæstet pr. Helaar (Sven: Feen har været paa Spil andre Steder ogsaa). Det ærede Medlem har kun peget